

Το Παραμύθι της Λευκής Αλεπούς

11.12.2008

Ήταν μια φορά κι ένα καιρό μια αλεπού που περιδιάβαινε με προσοχή τους παγωμένους δρόμους του βορρά. Χωνότανε στις τρύπες του χιονιού και ξετρύπωνε αρουραίους, και άλλες νοστιμιές.

Μια μέρα σαν κι αυτή, πριν εκατοντάδες χρόνια ένας πρόγονός της είχε χαθεί στο δάσος. Εκεί τον συνάντησε το Πνεύμα του Βουνού.

- Ποιος είσαι και πού πας; Τον ρώτησε.
- Πάω να αγναντέψω τη γη από ψηλά, απάντησε ο φίλος μας.

Και, πριν καλά - καλά προλάβει να σηκώσει τα μάτια και να περιεργαστεί το Πνεύμα του Βουνού που του μιλούσε (ήταν η πρώτη φορά που του μίλησε το Πνεύμα αυτοπροσώπως -συνήθως του μίλαγαν άλλοι γι' αυτό), μεταμορφώθηκε σε μια λευκή χιονόμπαλα.

Τρομαγμένος, άρχισε να τρέχει πέρα δώθε στο δάσος, ώσπου τα δέντρα αραιώσαν και αφήσανε να φανεί η χιονισμένη κορυφή. Στην τρεχάλα του επάνω, ξέχασε να κοιτάξει γύρω. Δεν πρόσεξε ότι τα πάντα έγιναν λευκά, μέχρι που βρέθηκε στη ασημόλευκη κορυφή να ατενίζει τον κόσμο από ψηλά.

Τότε μόνο ένιωσε αρκετά ασφαλής για να διαμαρτυρηθεί:

- Πνεύμα του βουνού, γιατί άλλαξες τα χρώματά μου? Γιατί μου πήρες το όμορφο και ζεστό κόκκινο - καφέ χρώμα μου; Τι σου έκανα, αλήθεια; Τόσο κακό ήταν που ήθελα να ανέβω στην κορυφή;

Ο φίλος μας ένιωσε να χάνει ό,τι πιο πολύτιμο είχε, μιας και τούτα τα χρώματα ήταν που αναγνώριζαν σ' αυτόν οι φίλοι του και αποφάσισε, όταν κατέβει και πάλι, να πει σε όλους για το κακό συναπάντημα που του 'τυχε.....

Ο ήλιος που έλαμπε στην κορυφή του βουνού και τον ζέσταινε, τον έκανε να ξεχάσει για λίγο την τρομάρα του. Το τοπίο τριγύρω ήταν μαγευτικό, αν και λίγα πράγματα μπορούσε να δει προς την πεδιάδα. Τα σύννεφα που σκορπίζονταν χαμηλότερα σκέπαζαν τα πάντα, γι' αυτόν όμως, ο ήλιος έλαμπε διαρκώς.....

Την επόμενη στιγμή μια σκιά πέρασε γρήγορα δίπλα του. Τα αλεπουδίσια του πόδια έτρεξαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, αλλά δεν έβρισκε πουθενά μια τρύπα να κρυφτεί....

«Μείνε ακίνητος, του ψιθύρισε το Πνεύμα, και περίμενε».

Ο φόβος του ότι το κακό Πνεύμα του Βουνού θα τιμωρήσει τις αναζητήσεις του για άλλη μια φορά, φάνηκε πιο δυνατός από τον φόβο του θανάτου. Σταμάτησε και έσκυψε το κεφάλι του περιμένοντας το τέλος που, έτσι κι αλλιώς φαινόταν αναπόφευκτο.

Περίμενε.....και περίμενε.... Άνοιξε το ένα μάτι ψάχνοντας για την απειλητική σκιά. Είδε μόνο έναν αετό να απομακρύνεται στο βάθος του ορίζοντα.

«Φιου» αναστέναξε με ανακούφιση...

Λίγα λεπτά μετά άρχισε να σκάβει στο χιόνι πανευτυχής. Είχε πολλά πράγματα να ανακαλύψει στον νέο του χώρο και τώρα πια δεν ήταν και τόσο σίγουρος ότι το Πνεύμα του Βουνού ήταν τόσο κακό μαζί του όσο νόμιζε στην αρχή.

Η αλεπουδίτσα θυμόταν την ιστορία του προγόνου της και γελούσε με την αφελειά του να νομίζει ότι καταστράφηκε, μόνο και μόνο επειδή έχασε τα ωραία του χρώματα. Είχε μάθει να εκτιμά τα νέα της δώρα και το κατάλευκο αστραφτερό χρώμα της και να απολαμβάνει το παιχνίδι στο παγωμένο χιόνι.

Το μόνο που άρχισε να την ανησυχεί ήταν ότι, όλο και περισσότερες σταγόνες έπεφταν από τους παγωμένους βράχους και το χιόνι έλιωνε γρήγορα κάτω απ' τα πόδια της.

- Ποια είσαι και πού θέλεις να πάς; Ρώτησε για άλλη μια φορά στην αλεπουδίτσια ιστορία το Πνεύμα του Βουνού....

(Παραμύθια μέσω ανώτερης επικοινωνίας – μέσω της Άννας Αποστολίδου)